

РЕШЕНИЕ

№ 2724

гр. София, 12.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО 7-МИ БРАЧЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Таня Кандилова

при участието на секретаря Йоана П. П.
като разглежда докладваното от Таня Кандилова Гражданско дело №
20221100102685 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск от М. В. Д. против Р. Т. Д. и детето Р. М. Д., действащо чрез неговата майка и законен представител Р. Т. Д., с правна квалификация чл. 62, ал. 1 от СК (в редакцията след изменението ѝ със ЗИДСК, обнародван в ДВ бр. 103/04.12.2020 година) за оспорването на бащинството на втория ответник, установено от презумпцията по чл. 61, ал. 1 от СК. Твърди, че са съпрузи с ответницата Р. Т. Д., която родила детето Р. М. Д. по време на брака им. Излага, че биологичният баща на това дете не е той, за което разбрал през месец ноември 2021 г., след като в разговор с първата ответница по повод бракоразводното им дело у него се породили съмнения, че е не биологичен баща на детето и направил независимо ДНК изследване, резултата от което бил категоричен, че вероятността той да е биологичен баща на детето е 0 %. Моли съда да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че детето не е заченато и не произхожда от него.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си адв.П. пледира за уважаване на исковата претенция.

Претендира разноси, за които представя списък по чл.80 от ГПК.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от ответниците, в който последните намират иска за недопустим, подаден след изтичане на преклузивния срок по чл.62, ал.1 СК, като оспорват твърдението между ищецът и ответницата Д. да е воден разговор досежно произхода на втория ответник през м.ноември 2021 г. Отделно от това застъпват становище за неоснователност на предявения иск.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си адв.Д. пледира за отхвърляне на исковата претенция, тъй като била заявена след изтичане на преклузивния предвиден в закона срок. Не претендира разноски. Релевира възражение по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводи на страните, намира за установено следното:

Страните са съпрузи, сключили са граждански брак на 25.11.2006 г. в гр.София, видно от удостоверение за граждански брак, издадено въз основа на акт за граждански брак № 914/25.11.2006 г. на СО –Район „Красно село“.

На **** г., т.е. по време на брака, ответницата Р. Т. Д. е родила детето М. В. Д. (л.7 от д.).

Не е спорно, а и от събраните по делото доказателства, в това число кредитираните показания на свидетелите Д. и Д. и изготвения за нуждите на настоящото производство социален доклад на ДСП-„Люлин“ се установява, че страните са във фактическа раздяла, като след раздялата им децата са останали да живеят и да се отглеждат от майката.

В социалния доклад на ДСП-Люлин е отразена семейната история на страните споделена от ответницата Р. Д., която е посочила, че по време на брачното съжителство с М. Д. са имали периоди на временни раздели (първата - след навършване на 6 г. възраст на детето им В.ия, когато бащата заминава за Германия, втората – след навършване на 5 месечна възраст на детето Р., когато бащата отново абдикира от родителските си задължения и отново заминава за чужбина, а окончателната им раздяла е от преди 3 години). Посочено е, че бащата не подпомага майката в грижите и издръжката на децата.

От приетото и неоспорено от страните заключение на ДНК експертизата се установява, че М. В. Д. не може да бъде биологичен баща на детето Р. М. Д..

Съгласно чл. 62, ал. 1 СК съпругът на майката (актуален или бивш) може да оспори, че е баща на роденото през брака дете, като докаже, че не е могло да бъде заченато от него, и в интерес на детето. Искът може да бъде предявен до изтичането на една година от узнаване на раждането. Ако обстоятелствата, опровергаващи бащинството, са узнали по-късно по независещи от ищеца причини, искът може да бъде предявен до изтичане на една година от узнаване на тези обстоятелства. Тоест срокът за предявяване е една година от узнаване за факта на раждането или една година от узнаване на обстоятелствата, които опровергават бащинството. Според ТР № 2/05.02.2014 г. по т. д. № 2/2014 г. на ОСГК на ВКС презумпцията за бащинство може да бъде оспорена само по съдебен ред чрез предявяване на иск при условията и в сроковете, предвидени в чл. 62 СК, като искът е личен, а срокът за предявяването му е преклузивен. Спазването на срока за предявяването на иска е процесуална предпоставка за допустимост, наличието на която следва да бъде установено от съда, за да разгледал иска по същество.

Предявявайки иска на 16.03.2022 г., ищецът е спазил преклузивния срок по чл. 62, ал. 1, изр. 2 от СК, тъй като обстоятелствата, опровергаващи бащинството, са узнали по-късно

по независещи от него причини, а именно през месец ноември 2021 г. , установено от показанията на св.В. Д. и резултата от ДНК тест, на база получени проби от тестваните лица, чиято идентичност не е независимо проверена от лаборатория Ангенлаб (л.8 – л.11 от делото).

При преценка и анализ на събраните по делото гласни доказателства, в частност на дадените от св.Д. показания, преценени и по реда на чл.172 от ГПК, съдът намира, че последните са логични, последователни, кореспондират с останалите събрани по делото доказателства, поради което им дава вяра, въпреки, близката родствена връзка на свидетеля с ищеца, респ. вероятната заинтересованост на първия от изхода на делото. В тази връзка, следва да се отбележи, че показанията на св.Д. не противоречат и не се опровергават от показанията на св.Е. Д. (приятелка на ответницата от 1989 г.). Св.Д. е категорична, че самата тя е разбрала, че ищецът не е биологичен баща на детето Р. от ответницата, след като излезли резултатите от ДНК теста. Последният бил направен със съгласието на ответницата, дадено след проведен разговор с адвоката на ищеца, заради съмнения у последния за произхода на детето Р.. Св.Д. е категорична, че преди да излязат резултатите от ДНК теста ответницата никога не била споделяла за породили се съмнения у ищеца относно произхода на детето Р. от баща.

Главен предмет на доказване при иска по чл. 62, ал. 1 от СК е невъзможността на майката да е заченала от съпруга си. Под „невъзможност” по смисъла на чл. 62 от СК се разбира реално съществуваща съвкупност от обстоятелства, при наличието на които е изключена всякаква възможност за физически контакт между майката и съпруга по време на зачеване на детето или е доказано чрез съдебномедицинска експертиза, че съпругът се изключва като баща.

Заключението на вещото лице, че ищецът не може да бъде биологичен баща на детето Р., води до извода, че е изключена всякаква вероятност за полови връзки между ищеца и майката в периода, когато е заченато детето. След като е налице фактическа невъзможност за зачеване от съпруга, презумпцията за неговото бащинство е опровергана и искът по чл. 62, ал. 1 от СК следва да бъде уважен.

Уважаването на предявения иск не влиза в колизия с интересите на детето, които несъмнено предполагат установяване на действителния му произход от баща, а последното е свързано с преодоляване на забраната по чл.71 СК за разглеждане на иск за установяване на произход, докато наличният произход на детето, установен с акта за раждане, не бъде оборен. Емоционална връзка между ищеца и детето Р. е нарушена от години, ищецът не е участвал активно в живота на детето и преди да узнае обстоятелствата, опровергаващи бащинството му, а към момента не поддържа никакви контакти с детето.

При този изход на спора на ищеца се следват разноски, които са в доказан размер от 911 лева, от които 80 лева –държавна такса и 831 лева – възнаграждение за вещо лице по допусната ДНК експертиза.

На ищеца не се следват разноски за адвокатска защита, тъй като последният не е доказал действително да е сторил такива. Видно от представения по делото договор за

правна защита и съдействие, серия „А“, № 031889, сключен на 15.06.2022 г., между ищеца и адвокат Е. П. (л.30 от делото), е било договорено и платено възнаграждение в размер на 1000 лева. В договора, обаче, не е посочен начинът на плащане, поради което и съобразно задължителната съдебна практика – т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което „Съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка.“. В случая, не може да се приеме, че по делото е установено ищецът да е заплатил договореното възнаграждение. Доколкото в цитирания договор за правна защита и съдействие не е вписан начина на плащане, то последния няма характера на разписка и не удостоверява заплащането на договореното адвокатско възнаграждение, а други доказателства, че тези разноси са сторени от ищите не са представени. Същото се отнася и до представения договор за правна защита и съдействие, серия „А“, № 031896, сключен на 17.06.2022 г., между ищеца и адвокат Е. П. (л.40 от делото). Видно от последния е било договорено и платено възнаграждение в размер на 1800 лева без да е посочен начина на плащане, поради което и последния няма характер на разписка и не удостоверява заплащането на договореното адвокатско възнаграждение, а други доказателства, че тези разноси са сторени от ищите не са представени. Този извод на съда не се променя от факта, че по делото е представен списък по чл.80 от ГПК, който по принцип представлява изброяване на всички разходи, които страната е направила и което счита, че следва да ѝ бъдат присъдени, а съвсем различен е въпросът за доказването на тези разходи. Доказването, както е приел и ВКС е относимо към основателността на искането за присъждането им, а не към неговото процесуално въвеждане.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по иска с правна квалификация чл. 62, ал. 1 от СК, предявен от **М. В. Д.**, ЕГН *****, против **Р. Т. Д.**, ЕГН *****, и детето **Р. М. Д.**, ЕГН *****, че детето **Р. М. Д.**, родено на **** г., акт за раждане № 1176/23.12.2014 г. на СО-район „Люлин“, **НЕ Е ЗАЧЕНОТО И НЕ ПРОИЗХОЖДА** от **М. В. Д.**.

ОСЪЖДА Р. Т. Д., ЕГН *****, да заплати на **М. В. Д.**, ЕГН *****, на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата в размер на 911 лева - разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението препис от него да се изпрати на длъжностното лице по гражданско състояние по местоживее на детето за вписване на промяната в регистрите за гражданско състояние.

Съдия при Софийски градски съд: _____